

Τον υποδέχτηκαν και τον φιλοξένησαν οι αόρατοι μοναχοί του Άθωνα

/ [Αγιορείτικα](#)

Περί το έτος 1978 ένας ορθόδοξος Χριστιανός εκ Λιβάνου, πρόσφυγας στην Κανά της Γαλιλαίας ένεκα του εμφυλίου τότε πολέμου μεταξύ μουσουλμάνων και χριστιανών του Λιβάνου, ήρθε ως προσκυνητής στο Άγιον Όρος.

Στο προσκύνημά του στο Όρος περιελήφθη και η Σκήτη της Αγίας Άννης. Δικαίος τότε στην Σκήτη ήταν ο Γέρων Κύριλλος από την Καλύβη των «Αναναίων» του Τιμίου Σταυρού. Αφού φιλοξενήθηκε ο ξένος αυτός στο Κυριακό της Σκήτης, το πρωί ρώτησε τον Δικαίον για να μάθη το μονοπάτι που ανεβάζει προς τον Άθωνα. Αφού του υπέδειξεν ο πατήρ Κύριλλος τον δρόμο προς τον Άθωνα, ο Λιβανέζος ξεκίνησε -αφού τον ευχαρίστησε πρώτα- με πολλή χαρά, διότι ο καιρός ήταν καλός, ήταν 20 Σεπτεμβρίου.

Το βράδυ γύρισε κατάκοπος από την κούραση και το ταξίδι του στον Άθωνα, οπότε απεσύρθη στο δωμάτιό του για ξεκούραση και ύπνο. Το πρωί της άλλης μέρας,

πριν αναχωρήσει από την Σκήτη, σκέφτηκε να ρωτήσει για κάποιους Μοναχούς που συνάντησε στον Άθωνα και του κίνησαν την περιέργεια.

Όταν κατέβαινε από τον Άθωνα -λέγει στον Γέροντα Κύριλλο με τα σπασμένα ελληνικά ο Λιβανέζος- συνάντησε ένα κελλί στα δεξιά της καταβάσεως προς την «Παναγία», εκεί που είναι ο μεγάλος κατήφορος που λέγεται η τοποθεσία «Βαβύλας», και δύο μοναχούς να παίρνουν νερό από τον κήπο.

Τον καλοσώρισαν και αφού τον οδήγησαν στο κελλί του πρόσφεραν φρέσκα σύκα και έφαγε. Εκεί στο κελλί παρατήρησε ότι υπήρχαν 10 περίπου Μοναχοί οι οποίοι ήσαν ακουμπισμένοι στα μαστούνιά τους και με το κομποσχοίνι στο χέρι εφάνιντο ότι εκείνη την ώρα ήσαν προσευχόμενοι.

Αφού τους ρώτησε ο Λιβανέζος πόσο καιρό έχουν εκεί, του είπαν ότι είχαν πολλά χρόνια και τίποτα άλλο δεν κάμνουν παρά μόνο προσεύχονται για όλον τον κόσμο. Και εφάνιντο να είναι περίπου όλοι της ίδιας ηλικίας και δεν ήσαν και πολύ μεγάλης ηλικίας. Και ρωτούσε τον Δικαίον να μάθει λεπτομέρειες.

Ο Δικαίος, αφού σκέφτηκε λίγο απορώντας διά την παράξενη αφήγηση του επισκέπτη του, του είπε ότι στην περιοχή εκεί την οποίαν περιέγραψε που λέγεται «Βαβύλας» δεν υπάρχει κανένα κελλί ούτε και Μοναχοί, αλλά ο τόπος είναι έρημος. Και ακολούθως τον ξεπροβόδισε λέγοντάς του:

- Να χαίρεσαι αδελφέ, διότι φάνηκες τυχερός. Φαίνεται ότι η καρδιά σου είναι πιστή, απλή και καθαρή. Διότι αγίους ανθρώπους είδες, οι οποίοι εμφανίζονται σ' όποιον θέλουν, ο οποίος είναι άξιος. Διότι εμφανίσθηκαν και σ' άλλους καλούς Μοναχούς και λαϊκούς τέτοιοι άγιοι άνδρες παλαιότερα στην έρημο του Άθωνα.

Και αφού χαιρετίσθηκαν, ανεχώρησε ο Λιβανέζος από την Σκήτη πνευματικά χαρούμενος, ο δε πατήρ Κύριλλος έμεινε εκστατικός, διαλογιζόμενος διά τους παράξενους εκείνους αγίους Μοναχούς που του έδειξε ο Θεός του πιστού και απλού αυτού προσκυνητού.

πηγή: <https://www.pemptousia.gr> ,Από το βιβλίο του μακαριστού Μοναχού, π. Ανδρέα Θεοφιλόπουλου, «Γεροντικόν του Αγίου Όρους», τόμος Α', 1979 όπως αναδημοσιεύεται στο βιβλίο «Οι αόρατοι ερημίτες του Άθωνα, Το μυστήριο της αθωνικής ερήμου», που έγραψε ο Μοναχός Βλάσιος Αγιορείτης (εκδόσεις Τέρτιος).